

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til lov om ændring af lov om film.
(Fremsat 28/4 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Den ændring, der foreslås af kulturministeren, vedrører nogle principper i filmloven, som nu har fungeret godt og, så vidt jeg ved, til alles tilfredshed i i alt fald en halv snes år. I alle disse år har skiftende kulturministre – og det har været både socialdemokrater og borgerlige – udnævnt filmkonsulenter og børnefilmkonsulenter efter indstilling fra bestyrelser, og det er sket på den måde, at kulturministeren i hvert enkelt tilfælde har fulgt den indstilling, som er fremkommet. Rent faktisk har statens filmcentral fungeret på lignende måde, idet det dér har været bestyrelserne, der også har haft det afgørende ord, når det drejede sig om at finde frem til filmredaktørerne.

Der er så kommet en ny lov, den kom sidste år. Den er en fastlæggelse af disse principper – en fortsættelse for instituttets vedkommende og en fastlæggelse af lignende principper for så vidt angår statens filmcentral.

Der er altså ikke sket noget som helst nyt i virkeligheden, og denne et år gamle lov er da også fulgt til punkt og prikke af alle, der har et ansvar efter loven – med undtagelse af kulturministeren. Kulturministeren har nægtet at administrere efter den nye lov, som kulturministerens eget parti, så vidt jeg husker, stemte for. Kulturministeren erkender, at loven er administreret fuldstændig efter hensigten af alle de øvrige organer, men har altså ikke selv ønsket at medvirke til administrationen. Med andre ord: man kan konstatere, at den eneste ændring, der er sket i disse mange år, er den, at der er kommet en minister, der udspringer af et politisk parti af en anden slags, med en anden holdning over for det frisind, der også skal ligge i disse beslutninger, end de forudgående socialdemo-

kratiske og andre borgerlige ministre. Det er den eneste ændring, der er sket. Den nuværende kulturminister ønsker at gå i detaljen, at bestemme, hvem der skal udnævnes som filmredaktør for 1 år eller 2 eller 3, ønsker at tillægge disse afgørelser sin holdningsprægede, sin politiske vurdering. Vi mener, at det er i afgørende modstrid med de principper, der ikke blot har virket, men som har virket, så vidt vi er orienteret, til alles tilfredshed.

Hvis vi ser på den nuværende fremgangsmåde, er den jo, at et repræsentantskab, der er meget bredt sammensat, bl.a. af 18 forskellige interesseorganisationer, finder frem til en bestyrelse, og at denne bestyrelse, hvoraf de to medlemmer udpeges af ministeren, indstiller filmredaktøren. Det er bestyrelsen, der har ansvaret for beslutninger vedrørende de enkelte projekter. Det, ministeren nu ønsker, er at bestemme, hvem denne bestyrelse, som efter loven har ansvaret, skal lade sig rådføre af. Det kan vi ikke tiltræde. Det ville være en kortslutning af den beslutningsproces, der er tale om; det ville være en underminering af det alsidighedsprincip, som loven bygger på.

Ministeren har givet udtryk for, at hun ikke ønsker at være et gummistempel. Det forstår jeg godt, det lyder meget bestikkende, men det er ikke nogen fair fremstilling af den problematik, der er tale om. Ministerens opgave er ikke at være et gummistempel. Ministeren har til opgave at vurdere, om lovens betingelser for en udnævnelse er opfyldt. Ministeren har formentlig også ret til at konstatere, at en indstillet person ikke opfylder de saglige krav. Disse rettigheder har ministeren, men ministeren har ikke ønsket at afvise indstillingerne, har ikke ønsket at kritisere dem på grund af manglende saglighed, men har alene ønsket andre personer. Det mener vi ikke vil være en rimelig måde at administrere filmlovgivningen på. Hvis man havde den opfattelse, at man alene var et gummistempel, men samtidig ønskede at sikre alsidigheden, interesseorganisationernes indflydelse, kunne man i stedet for have foreslået en ændring, der gik på, at det var bestyrelserne eller repræsentantskaberne, der udpegede filmredaktørerne og filmkonsulenterne. Det har ministeren ikke foreslået. Det er et tegn på, at ministeren ønsker, at ministerens egen politiske holdning skal være afgørende for udpegningen af disse filmredaktører. Det